

1828 har udtalt: „Man skal meddele, at det som almindeligt Princip kan antages, at de Varer, som i den Tilstand, hvori de falholdes, allerede udelukkende eller dog fortrinsvis bruges som Lægemidler, saavel som egentlige Gifte hører under Apotekernes Monopol“. Det er det samme Princip, man har hævdet op gennem Tiderne, og jeg forstaar derfor ikke, hvorledes man kan sige, „at en Kommission rent diktorisk uden noget Princip af saglig eller historisk Art fastsætter med Aars Mellemrum“ o. s. v. Det er tværtimod et i høj Grad historisk Princip, der ligger til Grund for dette Spørgsmaal.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) angreb Begyndelsen af § 21 og sagde, at som Affattelsen nu er, kan Bestemmelsen i hvert Fald ikke blive staaende, nemlig at „enhver Apoteker skal selv lede Driften af sit Apotek. Han maa ikke bortforpagte eller uden Ministeriets Samtykke paa anden Maade overdrage Driften til andre“. Jeg svarer, at Affattelsen netop er korrekt, fordi det er en ubetinget Regel, at ingen Apoteker i Fremtiden maa bortforpagte sit Apotek, derimod maa han i visse Tilfælde overdrage Driften til andre. Han kan jo blive syg i nogen Tid eller af en eller anden Grund blive ude af Stand til at passe sit Apotek foreløbig, og saa maa han med Ministeriets Samtykke overdrage Ledelsen til andre. Jeg maa advare det høje Tings Medlemmer mod at følge det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds i hans Underændringsforslag om, at § 19 skal udgaa. Det er efter min Mening en meget god Paragraf, som vil spare den fattige Befolkning for mange Millioner, som den nu giver ud til Humbugsmidler. Det forekommer mig, at særlig et radikalt Parti skulde være med til at værne den fattige Befolkning mod dette skammelige Optrækkeri, som den paa dette Omraade er Genstand for fra samvittighedsløse Mennesker.

Jeg skal saa sige et Par Ord til det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer). Det ærede Medlem citerede nogle Udtalelser af mig, som jeg havde brugt for 16 Aar siden her i Tinget. Nu er det saa heldigt, at jeg meget godt kan staa ved disse Udtalelser, men i og for sig kunde man vel i Løbet af 16 Aar have Lov til at forandre sit Syn paa Tingene. Der sker saa meget i Løbet af 16 Aar, og der er sikkert mange Rigsdagsmænd, der har faaet et nyt Syn paa mange Ting i Løbet af 16 Aar. Men jeg

kan som sagt udmærket godt staa ved, hvad jeg den Gang sagde. Jeg skal sige det ærede Medlem, at den Gang jeg i 1896 beskæftigede mig med disse Ting, gjorde jeg en Ting til: Jeg underkastede hele denne Sag en meget omhyggelig Undersøgelse. Jeg har derom udgivet et Værk, som jeg vil anbefale det ærede Medlem at læse, idet han da maaske vil se, at det ikke er saa urimeligt, om jeg ser noget anderledes paa enkelte af disse Forhold, end jeg saa den Gang. I Fortalen til dette Værk har jeg skrevet, at Spørgsmaalet om, hvorvidt de personlige Apotekerprivilegier her i Landet oprindeligt er givne som personlige eller reelle, rejstes gentagne Gange under Behandlingen i Folketinget og i Kommissionen, og at dette Spørgsmaal ikke blev klaret den Gang. Jeg tog mig saa for at undersøge alle de Apotekerprivilegier, der er givne her i Danmark indtil 1870, da den store Lov udkom, som danner Grundlaget for vor nuværende Lovgivning om vort Apoteker- og Lægevæsen. Jeg kan sige, at det var et vanskeligt Arbejde, for disse Apotekerprivilegier var spredte rundt omkring i Rigsarkivet, i Gehejmearkivet, Provsarkiver, Raadstuearkivet o. s. v., og mange af dem var meget vanskelige at tyde. Der var ikke saa faa, og jeg har i den omtalte Bog gengivet alle disse Privilegier i Originalen og søgt at finde ud af, hvorledes de reelle Apotekerprivilegier er fremkommet. Jeg kom til det Resultat, at det var et meget vanskeligt Spørgsmaal at komme til Bunds i, men det viste sig, at der her i Landet fandtes Apotekerprivilegier, der lige siden deres Oprindelse var gaaede i Arv fra Fader til Søn. Jeg kan blot minde om Apotekerprivilegiet i Aalborg i det berømte Jens Bangs Stenhus. Der har den samme Familie siddet, lige siden den første af Slægten fik sit Privilegium, og dette Privilegium er siden stadfæstet af Enevoldskongerne og siden den Tid af de parlamentariske Konger. Derfor er jeg kommet til det Resultat, at man ikke saadan med tre Ord uden videre kan ophæve den Art Apoteker. I og for sig staaer jeg paa det samme Standpunkt som for 16 Aar siden, jeg kan godt betragte Statsdrift som det bedste, som Idealet, og jeg kan udmærket godt gaa ind paa det, som det ærede Medlem har foreslaaet, at Staten skulde uddele Medicin enten for en ringe Betaling eller gratis til de syge. Men tror det ærede Medlem virkelig, og har han Spor af Haab om, at en saadan Reform kan gennemføres